

Arrest

**nr. 150 906 van 14 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 6 augustus 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 10 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 30 juni 2015 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

1.2. Op 27 juli 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op basis van artikel 3(2) van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.3. Op 31 juli 2015 stemden de Oostenrijkse overheden in met het verzoek tot terugname.

1.4. Op 6 augustus neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : R. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Edlib

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3.2 j° 18.1.b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 10.06.2015 asiel in België. De betrokkene legde volgende identiteitsdocumenten voor: een paspoort van Syrië met nummer 007474011 afgeleverd op 28.11.2012 en geldig tot 26.11.2016 Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat betrokkene op 15.04.2015 een asielaanvraag indiende te Melilla (Spanje).

De betrokkene werd gehoord op 30.06.2015 en verklaarde dat hij in op 21.12.2014 uit Syrië is vertrokken en via Algerije en Marokko naar Spanje reisde waar hij in april 2015 aankwam. Hij stelde dat zijn vingerafdraken er werden genomen te Melilla, maar stelt er geen asiel te hebben gevraagd. Hij verklaart wel dat hij er tot ongeveer 28.05.2015 in een opvangcentrum verbleef. Vervolgens zou hij nog een dag in een opvangcentrum te Malaga hebben verbleven en nog 3 dagen op straat in Madrid. Vervolgens reisde hij naar België waar hij op 02.06.2015 aankwam.

Op 27.07.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 31.07.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij asiel wou vragen in België omdat hij hier twee tantes heeft. Betrokkene verklaart geen bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Spanje, maar stelt er geen familie te hebben.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de

mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Spanje op 15.04.2015 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen. We merken verder op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor stelde dat hij in een opvangcentra in Melilla en Malaga verbleef. We kunnen hieruit niet anders besluiten dan dat de Spaanse instanties de betrokkene niet aan zijn lot overlieten en alleszins tegemoet kwamen aan zijn recht op onderdak en opvang. We besluiten dat de verklaringen van de betrokkene niet aantonen dat Spanje de mensenrechten niet zou respecteren en dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We verwijzen verder naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval

Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for consideration in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procedure). Free legal aid is available to asylum seekers during all possible stages of the asylum procedure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn 2 tantes in België wonen. Daarnaast geeft betrokkene ook aan dat zijn zus in België is. De tantes zijn onder de door betrokkene vermelde gegevens niet gekend in België. Nazicht toont aan dat de verklaarde zus op 22.07.2015 een asielaanvraag indiende dewelke nog hangende is. We merken hieromtrent op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende meerderjarige zus en tantes van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn familie zou bestaan zoals bedoelde in art 16(1) van de Verordening 604/2013.

Bij zijn gehoor op 30.06.2015 verklaarde betrokkene gezond te zijn. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals

*het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje.”*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4, en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het verbod van willekeur.

Verzoekende partij verwijst naar diverse rapporten en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij slachtoffer zal worden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt dat hij dat een jonge Syrische vluchteling is die asiel aanvraagt in België en naar Spanje wordt verwijderd op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013. Verzoeker stelt dat bij een terugkeer naar Spanje hij, in het licht van de informatie, zal blootgesteld worden aan inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in de opvangcentra, geen opvang of accommodatie zal krijgen, geen toegang zal krijgen tot maatschappelijk welzijn, dakloosheid met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, een gebrek aan financiële steun en adequate levensstandaard, onmogelijkheid tot werk en het uitbouwen van een leven, beperkte levensomstandigheden, de mogelijkheid tot in detentie, procedurele tekortkomingen, gebrek aan justitie, en aan het risico op mishandeling door de ordehandhavers. Verzoeker wijst er op dat hij behoort tot een kwetsbare groep en dat niet ernstig werd onderzocht of hij bij verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het '*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke

inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, verzoeker met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Spanje - zouden kunnen rechtvaardigen, stelde “Ik heb geen bezwaar tegen een overdracht naar Spanje. Maar ik heb daar geen familie”. Voorts blijkt dat verzoeker initieel ontkende in Spanje asiel te hebben aangevraagd en dat enkel zijn vingerafdrücken werden genomen ter controle. Evenwel blijkt uit het vingerafdrückenonderzoek dat verzoeker wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Spanje. Na een verblijf van anderhalve maand in een opvangcentrum in Melilla koos verzoeker er zelf voor om door te reizen naar België omdat zijn tantes hier verblijven en hij geen familie heeft in Spanje. Duidelijk is dat de thans in het verzoekschrift gestelde vrees voor onmenselijke behandelingen geen steun vindt in haar verklaringen aangezien hij de mogelijkheid heeft gehad een asielaanvraag in te dienen in Spanje en hij gedurende anderhalve maand in een opvangcentrum verbleef (en aldus wel degelijk materiële hulp kreeg) en hij aldaar geen problemen kende en zelfs verklaarde dat hij geen bezwaar heeft tegen een overdracht naar Spanje. Gelet op deze vaststellingen komen de thans in het verzoekschrift geuite blote beweringen als volkomen ongeloofwaardig over. Uit de initiële verklaringen van de verzoeker alsook uit het vingerafdrückenonderzoek kan niet anders dan besloten worden dat hij wel degelijk geïnformeerd werd over de asielprocedure, dat hij materiële bijstand kreeg en dat hij geen enkel probleem ondervond tijdens zijn verblijf in Spanje.

Samen met de verwerende partij dient de Raad in de eerste plaats vast te stellen dat verzoeker aangaande zijn behandeling in Spanje tijdens het Dublin-gehoor stelde geen problemen gekend te hebben inzake opvang en behandeling. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar thans in het verzoekschrift geuite verklaringen op het eerste gezicht niet worden aangenomen en komen zij eerder als manifest ongeloofwaardig voor. Op het eerste zicht kan dan ook niet worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Spanje voorwerp is geweest van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18 (1)b van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen verderzetten. Tevens blijkt dat de transfer naar Madrid is voorzien en dat overgedragen personen door het Rode Kruis worden opgevangen. Los nog van de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in een opvangcentrum in Spanje geen

problemen gekend heeft, maakt zij thans evenmin aannemelijk dat zij bij haar overdracht dreigt terecht te komen in een opvangcentrum waar zij wel problemen zou kennen.

3.3.2.4. De verzoeker levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoeker in zijn verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Spanje beschrijven, is dit niet voldoende, nu de verzoeker nalaat om zijn specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

In casu toont de verzoeker prima facie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

3.3.2.5. Wat de algemene situatie in Spanje betreft

Nu op het eerste gezicht het individuele karakter van de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, gaat de Raad vervolgens na of de verzoekende partij met de algemene informatie en de algemene rapporten waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, op afdoende wijze aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132) die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verweerder voorafgaand aan de overdracht aan Spanje wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM waarbij tevens rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublingehoor. De verweerder heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van verzoekers verklaringen en informatie, afkomstig van zeer gezaghebbende en onafhankelijke instanties omtrent de algemene situatie van behandeling, opvang en procedurele omkadering van asielzoeker en Dublinterugkeerders in Spanje. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De informatie die de verweerder heeft geconsulteerd en waarop hij zijn beoordeling heeft gesteund, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal rapporten en een persbericht doch laat na de concrete motieven in de bestreden beslissing aangaande de overdracht naar Spanje en het feit dat uit de door de verwerende partij geconsulteerde bronnen niet blijkt dat dit een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM, te weerleggen. Verzoeker ontkracht de gedetailleerde bevindingen van verwerende partij niet door het louter verwijzen naar een aantal rapporten zonder ook maar enige moeite te doen in zijn verzoekschrift op grond van welke specifieke vaststellingen in de door zijn aangehaalde bronnen hij tot de conclusie komt dat zij bij een overdracht onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hij beperkt zich tot een aantal vage stellingen, maar laat na zijn bevindingen te onderbouwen op zo een wijze dat het de bevindingen van de verwerende partij, die wel zeer gedetailleerd zijn met duidelijke verwijzingen naar bronnen, onderuit kan halen. Het loutere feit dat bepaalde bronnen waarnaar de verzoeker verwijst van recentere datum zijn, maakt niet dat de bevindingen van de verwerende partij niet meer zouden gelden.

Uit het rapport van Human Rights Watch van januari 2015 waarnaar de verzoekende partij verwijst, blijkt dat de grenscontrole versterkt is ter hoogte van de enclaves Ceuta en Melilla. Tevens blijkt dat er zich problemen voordeden in detentiecentra alsook wordt melding gemaakt van eventuele wetswijzigingen, doch uit deze vermeldingen in het rapport kan op het eerste zicht niet besloten worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hetzelfde kan gezegd worden over het rapport van Human Rights

Watch van 2014. Ook de door de verzoekende partij aangehaalde communiqués en persbericht kunnen op het eerste zicht geen ander licht op de beoordeling gemaakt door de verwerende partij werpen.

De verzoeker toont evenmin met concrete elementen aan dat hij in het licht van de informatie uit de aangehaalde rapporten een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Syrië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft. Hij toont evenmin aan dat de Spaanse instanties hem zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek voor de terugname van de verzoeker op grond van artikel 18, § 1, b, van de Dublin III-verordening, wat aantoonde dat zijn asielaanvraag in Spanje nog hangende is. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Er wordt niet betwist dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat, indien nodig, voorlopige maatregelen gevraagd kunnen worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Noch uit de verwijzing naar de rapporten van verzoeker in zijn verzoekschrift, noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat een overname van de verzoeker door Spanje ipso facto, alleen reeds omwille van het gegeven dat zij in het kader van Dublin wordt overgedragen en de behandeling van zijn asielaanvraag wordt overgenomen door Spanje, een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren.

Er is prima facie geen reden om te besluiten dat de Spaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Spanje dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatrieerd.

De verzoeker slaagt er, met de verwijzing naar algemene informatie, dan ook op het eerste gezicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM, met name dat de grondrechten van de asielaanvragers niet gegarandeerd zijn, maar laat na zijn bevindingen te onderbouwen op zo een wijze dat het de bevindingen van de verwerende partij, die wel zeer gedetailleerd zijn met duidelijke verwijzingen naar bronnen, onderuit kan halen. Het loutere feit dat bepaalde bronnen waarnaar de verzoeker verwijst van recentere datum zijn, maakt niet dat de bevindingen van de verwerende partij niet meer zouden gelden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een terugname door Spanje bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Spaanse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat hij, ingeval van overdracht naar Spanje, omwille van

omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje, bij zijn overdracht een gegronde vrees dient te koesteren voor foltering en voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker toont met zijn uiteenzetting op het eerste zicht geen schending aan van enig door hem aangehaalde hogere rechtsnorm.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in zijn middel geschonden geachte bepalingen of beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker verwijst desbetreffend zeer algemeen naar hetgeen gesteld is in het kader van de schending van artikel 3.

De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake. Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M.-C. GOETHALS